

A jelenség – a vízsugár mozgása – a ferde hajításra emlékeztet, de a víz és a kis kiterjedésű testek esése több szempontból is eltér egymástól.

A vízsugár a cső elhagyása után „szóródik”, cseppekre szakad(hat), s emiatt a földre érkezéskor a helyzete ingadozó, bizonytalan, nehezen mérhető mennyiség. Célszerű a becsapódó vízsugár (vízfolt) átlagos helyzetet, középértékét megfigyelni.

A kezdősebesség nagysága ugyancsak nem egyértelmű, legfeljebb a kiáramlási sebesség átlagos értékéről beszélhetünk, hiszen a sebesség a cső keresztmetszete mentén változik, esetleg időben is ingadozik.

A legtöbb kísérletező kerti locsolócsövet használt. Az átlagos kiáramlási sebességet ismert térfogatú edény megtöltéséhez szükséges idő méréssel határozták meg. A kezdősebesség irányát a locsolóeső lécekhez történő rögzítésével és pl. egy lécháromszög oldalainak hosszmérésével lehetett meghatározni.

Lovasi Balázs (Sümeg, Kisfaludy S. Gimn., III. o. t.) három különböző (kicsi, közepes és nagy) vízsebességnél mért, a locsolócső irányát 5 fokként változtatta. Azt tapasztalta, hogy a legnagyobb locsolási távolságot nem a ferde hajításnál ismert 45° -os szögnél kapjuk, hanem kicsit meredekebb indításnál (45° és 50° között, de a maximum helye meglehetősen bizonytalan), és a kezdősebesség növelésével a maximumhely a nagyobb (meredekebb) szögek irányába tolódik el.

A mérés hibáját a szögmérés kb. 1 fokos bizonytalansága és a távolságmérés 3 – 5 cm-es pontatlansága jellemzi. Az átlagos kifolyási sebesség meglehetősen pontosan mérhető.

Néhány versenyző locsolókannával, illetve kilyukasztott oldalú műanyagedénnyel végezte el a kísérletet. Ebben az esetben külön problémát jelent az, hogy a kiáramlás sebessége időben számottevően változik.